

i Naturen, siden en moderne Ingeniør i vor frem-skredne, naturalistiske Tid kan lade sig indfange af den.«

Han sagde dette med et lunt Skælmeri, der bødede paa Ordenes Ligefremhed. Og nu vendte han sig mod sin Datter (der her ved Faderens Side aabenbart var mere kry overfor Per og næsten betragtede ham med nogen Overlegenhed):

»Hør, min Pige . . . Ingeniøren smitter mig virkelig. Jeg faar Lyst til at strække Benene lidt. Du skal jo ind i Brugsen og hente de Varer — du kan saa køre i Forvejen og vente der, til jeg kommer. For De har vel ikke noget imod, at jeg gør Dem Følgeskab et lille Stykke?«

Per fremmumlede et Gudbevares, og Præsten kom med lidt Besvær ned af Vognen.

»Man faar for lidt sund Motion i vort hæslæsende Damp-Sekulum,« sagde han, efter at Vognen var kørt, og traadte stærkt i Vejen ligesom for at opstampe indslumrede Ungdomskræfter. »Vore Jernbaner, som jeg ellers af Hjertet priser, forleder os til Utroskab mod Naturen . . . gør os ulydige mod dens faderlige Bud. Naar jeg ser saadan et langt, sort Jernbaneuhyre fare hvislende henover Guds grønne Jord, kommer jeg altid til at tænke paa Slangen i Paradiset. I gamle Dage, naar jeg havde Ærinde i Købstaden, tog jeg mangan Gang til Apostlenes Heste for at spare min Forpagters, — det var to Mil frem og to Mil tilbage paa samme